

[Leif Hermann]

Den politikritik, vi bl.a. fra socialistisk folkeparti er kommet med, har været ganske konkret begrundet. Vi har fremdraget nogle eksempler, som kan dokumenteres, og for så vidt angår de masseanholdelser, der er foregået, har de selvfølgelig givet anledning til visse generelle overvejelser over det grundlovmæssige i politiets fremgangsmåde i disse sager. Men det skal jeg vende tilbage til om lidt.

Når det er sagt, skal jeg også sige tak til justitsministeren for politiredegørelsen, om end min tak måske har lidt mere høflighedskarakter end den tak, de andre ordførere er kommet med, for jeg er – for at sige det pænt – ikke videre imponeret af den energi, ministeren har lagt i sin redegørelse.

Politiets arbejde i et hvilket som helst samfund må og skal påkalde sig offentlighedens opmærksomhed, og denne opmærksomhed må være både konstant og kritisk. I et åbent samfund som det, vi har her i Danmark, kan vi heldigvis med en rimelig grad af sindsro udtrykke kritik og søge ind i en dialog om politiets arbejde både med politiets ledelse og dets personale. Undlader vi denne årvågenhed, og undlader vi at påtage os arbejdet med debatten og med dens argumenter, risikerer vi at overlade udviklingen i politiets virksomhed til fortalene for kravet om effektivitet, et krav, der meget nemt risikerer at komme i konflikt med kravet om retssikkerhed og tillid til, at ordensmagten udfører sit arbejde i overensstemmelse med folketingets vilje, således som den kommer til udtryk gennem den lovgivning, vi laver, og debatter som den, vi har nu.

Det var de principielle synspunkter, der lå bag den henvendelse, som bl.a. jeg selv sendte til justitsministeren i juni måned med anmodning om den redegørelse, som vi nu har på bordet foran os. Den konkrete baggrund, der også direkte fremgik af henvendelsen til ministeren, var naturligvis de seneste og meget omtalte aktiviteter, hvor politiets virksomhed har været gjort til genstand for kritik. Det gælder Karl Jørgensen-sagen, hvor vi i dag må konstatere, at den retsforfølgning, Karl Jørgensen var udsat for, psykisk har nedbrudt dette menneske totalt. Det gælder masseanholdelserne foran la Cabana. Det gælder brugen af de indtil videre ulovhjemlede efterforskningsmidler. Det gælder den københavnske uropatroljes arbejde. Det gæl-

der politiets, pænt sagt, beherskede indsats mod miljøkriminaliteten.

Uden at tage munden for fuld kan jeg vist roligt sige, at netop disse forhold også skal ses i en større sammenhæng, hvor politiets uddannelse, kriminalitetsudviklingen og politiets organisation indgår som nødvendige forudsætninger.

Det har selvfølgelig derfor været med en betydelig spænding, vi har set frem til ministerens redegørelse, ikke mindst fordi kredse inden for politet også selv erkender behovet for en løbende diskussion om korpsets arbejde og forhold til det øvrige samfund.

Man skulle derfor tro, at ministeren havde benyttet lejligheden til at fremkomme med et velgennearbejdet oplæg, at ministeren havde forelagt folketinget en præcis og tydelig problematisering – eller sagt på en anden måde: at ministeren havde vist folketinget den respekt at tage hr. Ole Espersens og min henvendelse alvorligt.

Det er med den foreliggende redegørelse ikke sket. Ministeren har valgt at forstå henvendelserne, der – bevar mig vel – var holdt i en overordentlig urban tone, på den for ministeren gunstigste måde, dvs. på en måde, der måtte give mindst mulig anledning til en kvalificeret debat.

De første ni sider af redegørelsen er en samling af data, der nøjagtig lige så godt kunne høre hjemme i de bilag, ministeren i øvrigt har forsynet redegørelsen med, og dernæst benytter ministeren redegørelsen til en temmelig sensationel ting, nemlig til en ændring af praksis vedrørende erstatning i masseanholdelsessagerne. Faktisk gør ministeren det, at han meddeler de pågældendes advokat, at sagerne skal føres i retten.

Jeg synes, det er rimeligt nok, at vi skal spare i statsadministrationen, men jeg synes, det er lidt pjattet, at ministeren ikke kan ofre 2 kr. 70 øre i porto, selv om andre af regeringens medlemmer, endda med statsministeren i spidsen, tilsyneladende gerne optræder som konkurrent til trafikministerens postvæsen. På den anden side må man så nok sige, at de sparer penge ved at begrænse det daglige avishold.

Endelig synes jeg nok, man må sige, at et kriminalpolitisk afsnit egentlig ikke hører hjemme i en politiredegørelse. Vi skal nok få en almindelig kriminalpolitisk debat senere